

L'herència de Magre, encara

D'

entrada, diré que vaig reeixir a excitar el regidor de Cultura, senyor Llevot, amb un article guiat per la indignació. Per aquest costat, ja m'excuso i rectifico: no era el meu primer objectiu. De manera tranquil·la i serena es pot arribar a algun resultat. O potser no, però no hem de perdre les formes. I, tanmateix, sense el rampell i la fúria mai no hauria escrit aquell article que qüestionava certs aspectes de la política cultural de la Paeria. Serenitat, doncs. I parlem-ne.

És evident que desconeixia les darreres publicacions de *La banquetta*. Amablement, el senyor Francesc Pané me n'ha enviat els darrers exemplars publicats. Sense ànim de fer sang, em sembla que l'ambició primera de la col·lecció ha caigut en picat. N'ignoro les causes i podria ser injust, però és obvi que no tenia *in mente* aquestes publicacions, perquè no tenen l'atractiu, ep!, si m'ho permeten, que sí tingueren en el seu origen, per exemple, el llibre de J. Borrell, el de J. Lladonosa, el de F. Vilà, el de D. Sistac i altres. Alguns d'aquests títols foren de referència per a molts de nosaltres. Convindran amb mi que, com a exemple, de manera objectiva, un llibre que reproduïx tots els cartells de festa major de Lleida és un llibre clarament menor. Com ho és, amb tots els respectes, el que tracta sobre "els armats". Potser la Paeria creu que ha de fer aquests volums, però la ciutat necessita altres llibres. Encara està per fer un estudi sobre la revista *Vida Lleidatana*, o un estudi divulgatiu sobre la Seu Vella, per exemple.

Només constato que valdria la pena de donar-li una nova volada amb més amplitud i un to divulgatiu rigorós que ara no té, al meu entendre, és clar, si m'ho permeten.

Quant a la resta de crítiques, dit sense esperit de bandositat, car aspiro a ser ciutadà i no bandoler, el senyor regidor de Cultura hauria d'afinar els seus criteris per confegir jurats a fi i efecte d'evitar ni que sigui l'ombra d'una ombra de dubte. Si li sembla que ja va bé, com escriu, acaloradament, que pensi que s'ha de ser molt escrupolós amb la cosa pública –i no parlo dels mèrits dels seus membres, que són abundants i variats, sinó de la necessitat objectiva d'equanimitat. I no dic més. Si em vol entendre, ja m'entendrà. I, si no, alabat sia Déu!, que deien les padrines.

Quant a les estàtues i obres d'art públiques, és ben clar que no tenim els mateixos gustos. Els urinaris de la plaça Europa –el nom l'han tret els

veïns– em semblen lletjos. I em sembla que tinc la possibilitat de dir-ho, sobretot en aquest ajuntament tolerant i democràtic. En canvi, si vol un elogi, m'agrada prou més l'estàtua col·locada a la plaça de tocar de l'Escorxador. Com que vostè és al servei de la ciutat, fóra bo que, de tant en tant, escoltés el gust i el saber del veïnat, del poble, perquè podria ser que alguna vegada també estigués obnubilat –com un servidor mateix ho estava amb certes imprecisions. O és que els polítics només volen recollir cabassades de paperetes d'elogis?

Quant a les conferències de la setmana d'assaig, vaig deixar d'anar-hi perquè no m'interessaven gaire, si m'ho permeten de dir, és clar. Al meu entendre, són un xic erràtiques. De totes maneres, m'alegro que enguany hagin convidat Ferran Sáez per parlar-hi. És un pensador incisiu. Perquè, al capdavant, es tracta d'esdevindre més cultes, no? Potser valdria la pena de ser un xic integrador. No parlo només per mi, que és un retret que sempre em fan *sotto voce*, parlo per les necessitats de la ciutat, sobretot vist des d'altres perspectives, com ara des de més a baix.

També m'accontenta que surti l'URC i que versi sobre el narrador de Menàrguens. Quant a mi, una de les herències del senyor Magre fou el rigor. S'aconsellava de mestres, com J. Murgades, que ningú no discutia. Una altra herència: el somni d'una ciutat acollidora i culta. Ell va ser capaç de bastir un programa de cultura creïble i engrescador. Confio que certs reflexos autoritaris no facin més mal que bé. Cal recordar-ho: diria que democràcia és participació i esperit crític, mentre que l'oligarquia és inhibició, elogis a manta i tantsemenfotisme. Les bandositats també indiquen que la ciutat no progressa com caldria, si se'm permet. I sense ganes d'ofendre a ningú...

ANDREU LONCÀ

Andreu Loncà

SECRET

26.11.00